

Winnie M Li

TEMNÁ KAPITOLA

Psychologický román o tom, jak může jedna událost změnit celý život.
Úchvatný debut Winnie M Li...

Publishers Weekly

Temná kapitola

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Winnie M Li

Temná kapitola – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

TEMNÁ KAPITOLA

Winnie M Li

*Pro všechny oběti a všechny přeživší – a většinu z nás,
kteří jsme něco mezi tím.*

Tato kniha je fiktivní dílo.

Ačkoli román inspirovala skutečnost, že autorka byla sama znásilněna za podobných okolností, a obě hlavní postavy jsou tudíž volně založené na její osobě a dojmech z násilníka, kniha je výplodem autorčiny fantazie. Konkrétní podrobnosti ze života postav, které se zločinem nemají souvislost, jsou fiktivní.

Kromě přátel a lidí, již byli autorce oporou a jsou zmíněni v Poděkování, jsou detaily týkající se přátel a členů rodiny obou hlavních postav, zvláště pak všech Johnnyho kamarádů, rodiny a jejich života a činů, zcela smyšlené.

Soudní proces ve skutečnosti neproběhl, protože obviněný doznal vinu, takže řízení si autorka vymyslela. Jakákoli podobnost fiktivních postav nebo organizací se skutečnými osobami (ať už žijícími, či zesnulými) či organizacemi v celé knize je čistě náhodná.

PROLOG

Takovéhle události prý člověku navždy změní život. Nikdy už nebude stejný jako den předtím, než se to stalo. Nebo i dvě hodiny předtím, než se to stalo, když jsem čekala na autobus z Belfastu směřující po Falls Road na západ města.

Je melodramatické přemýšlet o životě takhle? Jako by šíři existence člověka profal čistý řez, který odřízl jeho prvních devětadvacet let od těch, co přijdou potom? Teď se přes tu propast dívám, přes onu nečekanou trhlinu ve vrstevnici svého života, a toužím přes tu rokli zakřičet na své mladší já, které stojí na protějším kraji a netuší, co ho čeká. Ta žena je vzdálenou skvrnkou. Z mého úhlu pohledu vypadá ztraceně, ale sama si myslí, že ví, kam směřuje. V ruce má turistického průvodce a v hlavě představu o cestě, po níž kráčí: Dovede ji sem, na tenhle svah, a pak po okraji náhorní plošiny na vyvýšeninu, která přechází v kopce nad městem. Ta žena neví, kdo ji sleduje. Myslí jen na cestu před sebou. Ale na některé věci se připravit nemůže.

Stojím teď na téhle straně rokle a zoufale si přeju své dřívější já varovat před člověkem, který se jí krade v patách a schovává se přitom za stromy a keři. Stůj! Chce se mi křičet. *Nestojí to za to! Zapomeň na výlet a běž domů.* Ale ona by mě stejně neposlechla. Je příliš tvrdohlavá, příliš odhodlaná ten výlet za tak svěžího a jasného dne absolvovat. A teď už je pozdě. Ocitla se na odlehlém místě, a i kdyby se otočila a šla zpátky, stejně by na něj narazila, protože je za ní. Pozoruje ji.

Touhle dobou už vylezla na svah a našla stezku, která se vine mezi pastvinou zalitou sluncem a strmým úbočím soutěsky. Na chvilku se zastaví a vdechuje krásu zelené pěšiny, zelených větví, které se nad cestou klenou, zářícího pole, co se táhne po její levici. Utekla z města. Tady skutečně začíná venkov. Na jeden poslední, klidný okamžik jí to připadá jako kousíček nebe. Ale už sedí na okraji a po její pravici se země ostře noří do rokle.

Dole vzdáleně burácí řeka. Vzduch je cítit hnojem, sluncem a teplou trávou a ve světle prosvítajícím korunami stromů si to štrádají líní brouci. A ona pak letmo pohlédne do lesnaté průrvy vpravo a spatří postavu, která leze nahoru po svahu a pokouší se schovávat v lesním porostu. Srdce jí jaksi nepřírozeně vynechá úder. Teprve v tu chvíli jí dojde, že ji někdo sleduje.

Teď, po letech, se mi zdá, jako bych to byla já, kdo svoje dřívější já sleduje. Straším ji na každém kroku, jako nějaký strážný anděl, který dorazil moc pozdě. Rozevře před sebou větve a já to udělám také, neviditelně. Zrychlí, aby mezi sebou a svým pronásledovatelem zvětšila vzdálenost, a já se přizpůsobím. Instinktivně ví, že se musí dostat na otevřené prostranství, než ji chytí, takže se snaží urazit posledních pár metrů cesty po hřebeni. Neviditelnou rukou chci toho malého parchanta zadržet, přibít ho na místě jako hráč amerického fotbalu a přitom na ni křičet, aby šla dál, aby doběhla na louku a pak nechala stezku stezkou, zapomněla na svůj výlet, prostě zamířila přímo na frekventovanou silnici a vrátila se domů. Ale nemám moc to zastavit. Události se musejí odvinout tak, jak se už udály.

Tahle minulost je naše minulost. A tak pořád trčím na téhle straně propasti a dívám se, jak ji dožene. Zbytek vidět nechci. Už jsem si to přehrála mockrát. Kdybych to mohla stopnout teď – v tom posledním okamžiku, kdy si hoví mezi slunečnou pastvinou a hlubokou propastí –, tak by bylo všechno pořád dobré. Jenomže pak by to nebyl můj život. Byla by to příjemná jarní odpolední procházka po irském venkově nějaké jiné ženy. Ale moje cesta dopadla trochu jinak.

PRVNÍ ČÁST

Sedí v ordinaci a čeká, až její psycholožka konečně nastaví kameru. Je to malá místnost, značně stísněná v akademickém, státem financovaném stylu, a nad ní zívají vysoké knihovny, plné seriózního čtiva o léčbě traumatu, sledování pacientů, metodách kognitivně-behaviorální terapie. Na korkové nástěnce po své pravici má doktorka Greenová připíchnutá ručně psaná děkovná přáníčka od bývalých pacientů a jednu pohlednici s osamělou palmou na bílé písčité pláži.

Otočí pohled k šedému nebi za oknem. Jižní Londýn v listopadu. V dále je vidět oblouk Londýnského oka, sedící obkročmo nad kilometry bloků obecních pozemků, které se táhnou jako nepřerušovaný les betonu dolů po Denmark Hillu, kolem oblasti Elephant and Castle až k Temži.

Doktorka Greenová je s blikajícím červeným světýlkem na kameře konečně spokojená. Posadí se, uhladí si vlasy žluté jako kukuřice a obrátí se ke své pacientce.

„Tak, ještě jednou mi to celé odvyprávějte. Co nejpodrobněji.“

Snaží se potlačit povzdech, čekala to, ale do hlasu se jí stejně vloudí zoufalství. „Vážně? Ještě jednou?“

„Vím, že je to pro vás vyčerpávající. Ale je to zásadní součást terapie. Můžete to vyprávět úplně pomalu.“

„Bez emocí?“

„Soustředte se jenom na fakta. Na detaily. Emoce tam budou, ale to nevádí.“

Doktorka Greenová je trpělivá, nijak ji nesoudí, a to se jí na ní líbí. Tohle a její styl oblékání à la knihovnice a staromódní posedlost kočkami, kterou by člověk u štíhlé, blondaté třicátnice nečekal. Za normálních okolností by z takového úkolu možná měla strach, ale tady cítí od psychologky jen tichou podporu, jisté podivínství a obezřetné odhodlání svým pacientům porozumět.

Vyčerpaně pohlédne do kamery. Ještě jednou to celé vyprávět je to poslední, co chce. Vypráví to už celé měsíce, říkála to policii, doktorům, v krizovém centru, komisi pro duševní zdraví, která posuzovala, jestli se bude potřebovat léčit, a teď – už několikrát – své psychologce. Pokaždé trochu jinou verzi. Někdy se víc soustředila na lékařské podrobnosti: Kam ji uhodil, co ji přinutil dělat. Jindy zase spíš na svého útočníka: Jak vypadal, jak mluvil. Ale na povrch stejně vždycky vyplave ta samá scéna: Jasné jarní dopoledne, sluneční světlo zářící skrz stromy, postava v bílém svetru, která jde nahoru do svahu.

Nejspíš by to už mohla odříkat i ve spánku, a to vlastně její mysl tyhle dny taky každou noc dělá – vytváří ve snech nesčíslné množství adaptací. Někdy v nich vystupují lidé, které kdysi znala, zapomenuté tváře předčasně vyspělých svalovců z druhého stupně základky. Někdy se sny odehrávají na smyšleném místě – ve vědeckofantastické krajině, napůl přejaté z nějakého filmu, který viděla. Ale pokaždé je tu to místo, kde se les stýká s polem, ten práh, co se vznáší za stromy jako nějaké bezpečné, osvětlené útočiště. Jenže bezpečné není, protože to zářící pole jí žádné útočiště neposkytlo a dál a dál ji škádlí ve spánku, třpytí se na kraji jejího vědomí.

Červené světýlko na kameře blikne. Palma jí pokyne z obdélníčku své pohlednice.

Odkašle si a znovu začne.

Za hodinu schází po Denmark Hillu ke Camberwell Greenu, v poslední hodině denního světla toho odpoledne. Už je to známá rutina.

Úterní odpoledne: Nastoupit na autobus do Camberwellu, mít sezení s doktorkou Greenovou, možná se na zpáteční cestě zastavit v čínských potravinách, než chytí autobus domů.

V poslední době si neustále připadá úplně vysátá. Delší než tříhodinová vycházka je nad její síly. Pokaždé hrozí, že se vrátí ta podivná, ochromující agorafobie, která ji trýznila několik týdnů bezprostředně po tom incidentu. Třeba bude slunce moc jasné, vítr moc prudký, masy lidí na ulici příliš hlučné a nesrozumitelné. Proč procházku riskovat?

Vždycky je tu bezpečí jejího bytu, ložnice, postele.

Tohle odpoledne se jí zdá postel obzvlášť lákavá, když schází po kopci od Maudsleyské nemocnice do skutečného světa.

Soustředte se jenom na fakta. Emoce tam budou, ale to nevadí.

Ale problém je v tom, že tam emoce nejsou. Už celé měsíce si připadá zbavená naprosto všech pocitů. Večírky přicházejí a odcházejí, přátelé se zasnubují, mamka ji po telefonu sekýruje – a ona necítí nic. Jen zvláštní odstup od světa, jako by byla duch, který se světem skutečných lidí jen vznáší: Pozoruje ho, všímá si, jak živí lidé žijí své životy, a pak odplouvá pryč. Nedokáže se přimět ani k tomu, aby ji ten nedostatek pocitů deprimoval nebo štvál. Vnímá jenom bezvýraznou citovou prázdnotu. Od téhle se žádných emocí ani reakce nedočkáš. Jasně, píšu si.

Zapadne do čínských potravin. Wangův supermarket. Etikety na zboží nepřečte a s obsluhou si v mandarínštině nebo kantonštině taky nepopovídá, ale jistým způsobem ji uklidňuje procházet se mezi regály, jež jí připomínají dětství. V plastových obalech se lesknou štosy pytlíků polévky ramen po třiceti pencích a slibují příchutě jako kari krevety, pikantní hovězí nebo královské kuře. Vedle nich stojí veliké plechovky vodních kaštanů, slaměných hub, lotosového kořene. Všechno jsou to ingredience, na které by ještě před rokem ani nesáhla. A přitom na nich vyrostla – mamka je smažila ve woku nebo z nich v zimě připravovala dušený vývar.

Proč si je kupuje teď, to nemá tušení. Na přípravu nejsou o nic jednodušší než hotovky z Tesca. Ale když šla do Maudsleyské nemocnice v Camberwellu na první vyšetření, Wangův supermarket stál hned tady na hlavní ulici a voněl přesně jako čínské potraviny jejího dětství.

Když bloumá uličkami obchodu, reproduktory hrají písničku v čínštině. Je to jedno z těch provedení, které znějí napůl jako vytí. Pěje se tam o lásce a ztrátě a působí to dojemem, že jim propůjčila hlas žena středního věku se sebevražednými sklony. Něco takového možná poslouchá její mamka, ale pro ni to neznamená nic, je to pro ni jenom stejně nepříjemně povědomé jako cokoli čínského, s čím se v dospělosti setkává.

Vybere si čtyři pytlíky ramenu, plechovku kukuřiček a velkou lahev sójové omáčky. Zaplatí za ně pětilibrovkou a vykročí z toho zatuchlého prostoru do ulice. Čínská zvuková kulisa jí pořád zvoní v uších.

Projde kolem ní skupinka mladíků, kteří jdou v uniformách domů ze školy. Jsou černí, všech pět jsou čerství pubertáci, hlasitě pokřikují a ona si jich vůbec nevšímá. Netečně kolem nich propluje.

Na autobusové zastávce stojí další skupinka pubertáků. Jsou tři, bílí, a pozorují dvě dívky na chodníku. Pochechtávají se a prohodí nějakou poznámku, ale ona ji neslyší.

Když nastupuje do autobusu, zavadí o jednoho z nich ramenem. Chlapec se otočí a chvílku se na ni dívá. Nedokáže odhadnout, co v tom pohledu je: pubertální chtíč, vztek nebo možná jenom podráždění. Ale jeho ledově modré oči ji probodnou jako kopí, jsou povědomé a jí se obrátí žaludek. Na čele jí vystoupí pot. Vyškobrtá se do schodů, posadí se a snaží se potlačit rostoucí nevolnost ve svých útrobach. Dívá se, jak mladí chlapci odcházejí pryč, a ví, že to není on, je to jenom nějaký jiný puberták, který se mu trošku podobá.

Ale taková hanba! Že ji i letmé setkání s náhodným školákem dokáže tak rozhodit.

Nevolnost se vzedme, ale ona ji udrží na uzdě. Nepozvrací se. Jenom ji pronásledují vzpomínky. Přitáhne si kolena k hrudníku a obejme je, schoulí se a dívá se z okna, zatímco se autobus odlepí od okraje chodníku.

Chvilí si nemůže vzpomenout, jak se dostal domů. Pořád má na sobě oblečení ze včerejška a buší mu srdce. Asi usnul na gauči. Je pozdě dopoledne a oknem proudí slunce, je nějak moc ostrý. Někde cvrlikaj ptáci.

Táta je venku a brácha taky.

Pak si to vybaví. Je to teprve pár hodin, co se s Gerrym a Donalem motali temnou ulicí. Přihnul si levný whisky a pak ještě jednou. Včera v noci si dali nějaký pilule. A trávu. Vzpomene si, jak s klukama zapadnul do hospody a jak je majitel vyhnal. Pak zaparkoval u Gerryho a koukali na porno.

Tenhle film už viděl. Jak se tam ta holka ohne, aby ho tomu týpkovi vyhulila, a je jí vidět všechno, prostě *všechno*. Mezi nohama se jí rozevívá růžová díra, co vypadá tak mimozemsky a podivně. Přijde mu jako tlama nějakýho vetřelce ze sci-fi filmu, jenže k týhle tlamě patří i kozy, obrovský, dost velký na to, aby se z nich jednomu postavil, jen na ně pomyslí.

Myslí na ty kozy, dovnitř svítí slunce a ptáci cvrlikaj a on už cejtí, jak se zavrtěl.

Jenže na tohle je asi trochu brzo. I když má celej karavan pro sebe.

Rozhlídne se. Táta a Michael jsou určitě venku. Ale stejně si to nech na potom. Navíc má hlavu jako střep a tak kurevskej hlad, že by sežral i koně.

Furt vrávorá, protože má opici, a dopotácí se do stísněný kuchyně karavanu. Otevře ledničku, skříňky, najde zbytek balení sušenek.

Sušenky. K snídani bude mít posraný sušenky.

Na lince stojí napůl vypitej hrnek vody a on ho vyzunkne, spořádá sušenky a opře se o linku. Znovu prohledá skříňky, ale nikde nic, leda plesnivej bochník chleba, co už je tejděn prošlej.

Zakručí mu v břiše, má ještě větší hlad než před sušenkami.

Kristepane, jak dlouho táta říkal, že bude pryč? Čtyři dny, ne?

Zase si sedne na kanape a položí si hlavu do dlaní. Třeba ty pilule ještě nevyprchaly. Možná je furt na tripu a pár hodin bez jídla to ještě vydrží. Nebylo by to světový?

Ježiši, to byla ale dobrá noc. Ten majitel hospody se ale tvářil, když všichni tři zdrhli zadním vchodem s brambůrkama v rukou. Whisky ho ale páčila v krku, noční vzduch se pěkně zatočil, když si vzal ty pilule.

Když se mu to vybaví, zakření se a přeje si, aby tu teď byl některý kluk s ním. Ale nevzpomíná si, co se s nima stalo ani jak se dostal zpátky od Gerryho.

Ticho. Slunce. Pak uslyší, jak o stěnu karavanu zadrnčí kamínek.

To bude ten debžot od sousedů.

No jasně že jo. Dopoledne prořízne hlas malýho batolete a jeho máma na něj z karavanu křikne něco ošklivého. Na stěnu narazí další kamínek.

Zatne čelist a uvědomí si, že ho po včerejšku furt bolí.

Další kamínek. *Břink.*

Naštvaně vyrazí z karavanu, slunce mu prudce zasvítí do očí, ale to už si na toho spratka došlápne.

„Nechal bys toho?“

Kluk se zahihňá a příběhne o pár kroků blíž. Má kudrnatý hnědý vlasy a hloupý světlý oči daleko od sebe. Kouká na něj, jako by se mu akorát vysmíval. Jako by s ním hrál nějakou hru nebo co.

Zase se na kluka zamračí a zvedne ruku, jako by ho chtěl praštit, a tentokrát děcko vyjekne a zdrhne domů.

Odfrkne si a přimhouří oči před tím až moc ostrým sluncem. Dneska se oteplilo. Karavany dřepěj v dubnovým dopoledni, proti zelený a hnědý barvě pole bíle zářej a podél obzoru pádí nebe, jarně svěží a jasný.

Kocovina na okamžik opadne a on vdechuje posekanou trávu a rozrytou půdu. Voní to pěkně, ale kazí to benzín z nějakýho motoru na

vedlejšími poli. Na víčka mu svítí slunce a on takhle může zůstat ještě minutku nebo dvě, se zavřenejma očima, je tam jenom on a to pole. Přichází léto a s ním i dlouhý slunečný dny, kdy je to venku na tričko a uvolněný turisté jsou snadnej terč. Teplý večery, holky v lehkých šatech, holky, co chtěj, aby je člověk ošmatával.

Jeho myšlenky přetrhne dětskej hlas.

„Tvůj táta jel do Armaghu.“

Otevře oči. „Jo, já vím.“

Kluk stojí pár metrů od něj, sleduje ho a opírá se přitom o roh karavanu. Kristepane, tady se člověk nemůže ani vychcat, aby o tom hned každj nevěděl.

A když už o tom mluvíme, je tak akorát čas na chcanec. Otočí se a odchází na kraj pole.

„Kam jdeš?“

Neodpoví. Jen dál šlape a cejtí na zádech klukovy oči. Po dvaceti metrech už stojí na hřebeni plošiny a rozepne si poklopec, aby se vychcal.

Vítr tlačí po obzoru mraky a on vidí, jak se pod ním táhne Belfast, shluk šedejch a hnědejch budov, který se zvedaj v ošklivým uzlu městskýho centra a končej u moře.

Dole se mezi ním a městem klikatí údolí, pod sídlištěma a skvrnitejma polema. Řeka kvůli jarním deštům hlasitě burácí a dolíhá to až tam, kde stojí a setřásá na zem poslední kapky chcanek.

Nasaje dopolední vzduch. Na chcaní je to kurva ten nejlepšj výhled na světě.

„Cesta západní Skotskou vysočinou. Ta je poslední.“

Zapíchne špendlík do mapy, probodne přitom hory někde na severu od Glasgow a spokojeně se posadí.

„No prima, jenom pět dálkových tras,“ řekne Melissa lehce sarkasticky.

„Pět tras,“ kývne. „To zvládnou. Mám na to celý život.“

„Takže... ty budeš na ty trasy chodit ještě i v padesáti?“

Zasměje se. Bože, v padesáti. „Snad je všechny zvládnou do pětadvaceti. Možná do třiceti?“

Je jí osmnáct a sedí v posteli na koleji. Melissa žuchne vedle ní a rozčuchané vlasy se jí rozprostřou po tmavě zeleném přehoze. Chvilku na posteli tiše odpočívají a vzhlíží k mapě Evropy tečkované barevnými špendlíky.

„Viv, to je šílený. Ty to všechno projdeš sama?“

Pokrčí rameny. „Ještě jsem o tom nepřemýšlela, ale proč ne?“

Netkví v tom nakonec celý smysl věci? Thoreau žije sám ve srubu u rybníka Walden. Walt Whitman básní o stéblech trávy, píše pod stromem a jeho vous je s každým ročním obdobím delší a štrapatější. Edward Abbey bloumá rozlehlým kaňonem na americkém jihozápadě, na obou stranách se tyčí skalní stěny, je tam jenom on a ten kaňon.

„Jsi fakt blázen,“ zavrtí hlavou Melissa. „A mně by přitom stačilo ke štěstí jenom nějak zařídit, aby se mnou šel Danny Brookes na kafe.“

„Fakticky? Pořád se ti líbí?“

„No, než se objeví někdo lepší, do koho se zabouchnu.“

Usměje se pro sebe. V tuhle chvíli neexistuje nikdo – ani jeden kluk v kampusu –, kdo by ji zajímal. Možná na okraji nějakého hloučku někdy zahlédla chlapce, který vypadal přemýšlivě, jinak než ostatní. Ale v zásadě ji chlapci a jejich nevtipné vtipy, arogantní potřeba, aby v hodině působili sebejistě... Chlapci ji prostě zrovna teď nijak zvlášť neberou.

Melissa dál zvatlá. „Párkrát jsem přistihla Charlieho Kima, jak na mě zírá na ekně.“

„Líbil by se ti?“

„Je docela zajímavější. S Asiátem jsem se ještě nelíbala.“

„Já taky ne!“

Obě se rozhihňají.

„Ale nechtěli by to vaši?“ zeptá se Melissa.

„Co, abych se líbala s Asiatem? Popravdě naši zrovna teď asi nechtějí, abych se líbala s nikým.“

„To máš štěstí.“ Melissa kamarádku pohladí po vlasech. „Moje máma pořád trouse nějaký otravný poznámky. *Už sis našla nějakého hodného chlapce? Máš v životě někoho důležitého?* Jako vždyť jsme na vysoký teprve čtyři měsíce!“

„Jsem docela ráda, že moje máma se mě na nic takovýho nevyptává.“

Na chvíli zase nastane ticho. Je pátek večer a zvenčí z chodby dívky slyší, jak ostatní studenti vyrážejí hledat ten nejhlučnější mejdan s největším proudem alkoholu. Na konci chodby vyřvávají nějací chlapci – dívka odvedle na ně křikne, ať zmlknou. Někdo na patře zesílil magneták a zpěv Oasis proniká skrz několik stěn.

„Máš úplně nejnádhernější vlasy,“ cvrliká Melissa. Prohrábne prsty Vivianinu hustou černou hřívu.

„Jsou to jenom vlasy. Rostou mi z hlavy.“

„Jo, ale vidíš, co roste z hlavy mně?“ Melissa ukáže na své zplihlé hnědé vlasy. „Kdybich měla takovýhle vlasy...“ Hlas se jí vytratí, ale dál hledí dlouhé černé prameny.

„Co?“ zeptá se zvědavě. „Co bys dělala, kdybys měla moje vlasy?“

„Třeba... no... já nevím. Vymýšlela bych si ty nejnádhernější účesy. Každý den bych je nosila jinak!“

„Moc práce,“ odfrkne si.

Ale Melissa nadšeně vyskočí. „Ne, zkusíme to! Nemáš nějaký sponky a lak na vlasy?“ Rozhlédne se po pokoji, ale na komodě nejsou skoro žádné vlasové přípravky ani doplňky.

„To nevádí. Já něco vymyslím. Vážně, bude to báječný.“ Melissa si klekne a začne kamarádku česat. „Můžeš v tom jít pak večer na ten mejdan Sigmý Chí.“

A jí se ta představa na okamžik zamlouvá. Už není ta nejistá náctiletá dívka, která začala nosit kontaktní čočky teprve před dvěma lety. A třeba by mohla potkat nějakého milého kluka, který není jen nadutý svalovec. Někoho, z koho jí poskočí srdce.

Melissa ji češe příliš dychtivě, prudce ji zatahá za vlasy a ona se trochu zašklebí bolestí. Ale uvolní se, když se kamarádkiny prsty probírají jejími vlasy, občas je zaplétají, občas prameny krotí gumičkami. Trpělivě sedí a dívá se na mapu na protější zdi. Cesta západní Skotskou vysočinou. Camino de Santiago. Stezky, které se plazí jako hadi kopci a údolními někde na druhé straně světa.

„Kdes na ni narazil?“ ptá se Gerry a otevírá přitom další plechovku carlsbergu.

„V parku.“

„Co dělala v parku?“

„Co já vím, šla jenom na procházku.“

„Viděl vás někdo?“

„Ne.“ Kolem nebyla živá duše. Na to si dal bacha.

„Tak proč se bojíš? Myslíš, že by to mohla vykecat?“

Pokrčí rameny. A to stačí jako souhlas.

„Taky byla trochu starší,“ odváží se nakonec.

„Jak moc starší?“

Najednou si nemůže vzpomenout. Všechno mu to tak splývá. Poznal, že je starší, a to se mu na ní líbilo. Ví, že se jí zeptal, kolik jí je, a ona mu hned odpověděla. Nezahlížela se jako některý holky. Jenže on si nemůže vzpomenout, co mu vlastně řekla.

„Co já vím. Dvacet něco.“

„Jako dvacet jedna, nebo dvacet osm?“

„Ježiši, Gerry, nevzpomínám si! Furt jsem byl na tripu. Byla starší, než vypadala.“

„A vypadala, jakože ví, co dělá?“

„No jo, tak trochu. Tak jako divně.“

I když ji musel párkrát praštit, přiškrtit ji, aby ho poslouchala.

Je jí osm, když tu knížku poprvé zahlédne v knihkupectví Barnes and Noble. V obchodním centru Edgewood Hills v New Jersey. *Irské pověsti a pohádky*. Na obálce je kruh ze vztyčených kamenů, zelené úbočí, úplněk. Cesta v mlze. Po cestě kráčí osamělý cestovatel, prochází kolem těch vztyčených kamenů a zalévá ho měsíční světlo.

„Maminko,“ řekne. „Prosím, prosím, koupíš mi tu knížku? Stojí jenom dva dolary.“

Ale samozřejmě, když je to knížka a je levná, maminka nemůže tak snadno říct ne. Knížky jsou prospěšné. Člověk je pak chytřejší.

Otáčí stránky, a než si příběhy přečte, prohlíží si obrázky a usmívá se. Představ si, že bys byla ten člověk na obálce a šla po té cestě. Někde v Irsku. Sama. Na vztyčené kameny by padalo stříbro měsíce. Jen si to představ.

„Ten tvůj bratr Michael... mě přivede do hrobu.“ Máma brečí jako obvykle a on jí chce jednu vlepít, aby zmlkla. Jako to dělá táta. „V jednom kuse je ve vězení, furt. A takovej mladej. Když na něj pomyslím, dělá se mi strachy úplně špatně.“

Neřekne jí nic. Furt by jenom brblala o Michaelovi. Leze mu na nervy, jak pořád fňuká.

Vyhlídne z okna na pole před karavanem. Tady v Corku si tentokrát vybrali dobrou flek. Okolo není moc domů. Nečumí na ně tolik fouňů. Je tady spousta místa, kde můžou pobíhat s děckama ostatních kočovníků.

„Jdu ven,“ prohlásí. „Jenom na chvílku. Než bude tma.“

„Johnny, buď hodnej chlapecek,“ řekne máma a chce ho pohladit po tváři.

Ucukne před ní. Už není mimino. Jeho máma na něj nemusí takhle šahat. Co by tomu řekli kluci?

Když je jí šest a chodí do druhé třídy, přijde k nim do školy logopedka a povídá si s dětmi, které divně mluví. A k nim patří i ona.

Jeden po druhém chodí do jiné třídy a posadí se s tou paní na mluvení. Má vlasy nakrátko a jmenuje se Jason. Je legrační, že tahle paní má mužské jméno a chce vypadat jako muž.

„A jak se jmenuješ ty?“

„Vivian.“

„To je ale krásné jméno.“

Paní na mluvení jí pokynula, ať přečte pár vět. Potom jí ukázala několik obrázků a řekla jí, ať jí poví, co na nich je. Králík, rudá, labuť, lilek, žirafa, švestka.

Mohla by ta slova vyslovit hodně pomalu?

Řekne je znova. Kráááááá-lík. Rrrrr-udá. La-buť.

Paní na mluvení přikývne.

„Moc dobře,“ pochválí ji. „Jsi moc dobrá čtenářka.“

Když k ní jde znovu, doprovází ji i maminka. Paní na mluvení ji požádá, aby taky řekla nějaká slova. Ta samá. Králík, rudá, labuť.

„Á,“ řekne paní na mluvení. „Vidíš, to máš od maminky.“

Maminka se zasměje. „Opravdu?“ zeptá se.

Paní na mluvení řekne, že Vivian potřebuje pracovat hlavně na písmenu R a písmenu L. A možná trochu i na S.

Teď zrovna R neříká správně.

„To protože je tvoje maminka z jiné země, takže říká anglická slova jinak.“

Nikdy si nevšimla, že by něco říkala jinak než ostatní. Ani toho, že by to dělala maminka.

„Takže se každé úterý sejdeme a zahrajeme si nějaké hry, abychom pracovali na tvém R a L, a ty se naučíš říkat pěkná drncivá R. Jak se ti to líbí?“

Přikývne. Líbí se jí to, ale všimne si, že všechny ostatní děti, co musí k paní na mluvení chodit, jsou buď pomalejší (ty, co jsou v nejnižší čtenářské skupině), nebo je tam Priya, což je Indka, nebo Mo, ze kterého si děti dělají legraci, protože jeho ségra nosí na hlavě šátek.

Je trochu trapné být s pomalými dětmi. Ale paní na mluvení je alespoň hodná.

Každý týden jí zadá na mluvení domácí úkol. Musí dělat legrační věci jako dát jazyk na horní patro, klapnout jako koňská podkova a pětkrát to opakovat. Aby měla R drncivější.

Nebo přitisknout jazyk zezadu na horní zuby a dělat L. L-L-L.

Každé úterní odpoledne pět měsíců R-R-R-R a L-L-L-L.

Už z toho má unavený jazyk, ale pořád se snaží. Klapnout jako kůň. Tllačit na patro úst špičku jazyka.

A pak jí jednoho jarního dne paní na mluvení řekne, že už se s ní vídat nemusí.

„Tvoje R zní krásně! Zvládla jsi to!“ Dá jí diplom s mašličkou, modrou za první místo, a velké R s králíkem, kterého si může vybarvit rudě.

„Teď mi to pověz ještě jednou: Králík Ríša je rudý.“

„Králík Ríša je rudý.“

Paní na mluvení jí zatleská. „Můžeš být na sebe moc pyšná.“ Obejme ji.

Už paní na mluvení nikdy neuvidí. Pak už nemusí chodit na žádné úterní odpolední hodiny mluvení s pomalými dětmi a Priyou a Moem. Je zase se zbytkem třídy a její R teď zní jinak. Jako R někoho jiného. Jazyk jí automaticky drnčí. Už si ani nevzpomíná, jaké to bylo, když jí jenom tak ležel v puse.

Brrrkat jazykem. Odted' už jenom krásná drnčivá R tak, jak znít mají.

Jsou mu tři a tohle je jeho první vzpomínka: hudba. Smích. Z otevřeného ohně sálá horko. Noc na poli. Kouká na hvězdy. Třese se zimou. Obláčky dechu ve vzduchu. Hraje si na schovku v blátě mezi karavanama. Hihňá se s mrňavou ségrou Claire. Michael ho sráží k zemi a pak mu ukazuje, jak se dává rána pěstí. Děda ho vyhazuje do vzduchu a v září ohně se mu leskne prsten. Když už je mu v noci moc velká zima, tak se přitulí k mámě.

Cejtí whisky, kterou si posílají dokola. Dospěláci se smějou. Oheň dohořívá.

Potom doma táta křičí a máma zase křičí na něj. On se přitom schovává pod stůl. Táta mámu praští, znova a znova. Táta usne. Máma pořád brečí a choulí se.

Zvedne k němu obličej a má ho celej smutnej a mokrej. On k ní po čtyřech přileze. „Tak pojď, Johnny. Dáme tě do postýlky.“

V neděli ráno se vždycky rozplácne na podlaze v kuchyni a čte si noviny. Kůže se jí lépi na dlaždičky, hlavně v létě, protože máma šetří a nikdy nezapíná klimatizaci.

Ale to jí nevadí. Nedělní noviny jsou tlusté jako cihla, všechny sešity jsou naskládáné na sobě. Bude jí třináct a čtením dokáže trávit celé hodiny, zatímco Serena pilně cvičí na klavír. Zvedne se na loktech a listuje velkými stránkami, břicho má přitisknuté k podlaze a nohama klátí ve vzduchu.

Máma chodí kolem ní a umývá nádobí od snídaně. Táta si vždycky čte ekonomickou rubriku, která je nudná. Ve škole každé pondělí probírají „nejnovější zprávy“ a ona si na ně musí vybrat článek z předního sešitu a mluvit o něm. Jednou si vystříhla článek o tom, jak z řeky Passaic vylovlili mrtvou ženu. „Policie objevila nahé, zbité tělo mladé ženy.“ Kluci se hihňali a učitelka na ni křičela, proč si vybrala takovouhle brutální zprávu. Asi měla spolužáky informovat o mírových jednáních nebo o nějakém případě Nejvyššího soudu nebo o něčem podobně nudném.

Ale od první do poslední stránky čte rubriku o cestování. Pročítá si všechno od prázdninových destinací přes speciální nabídky okružních plaveb v Karibiku po itineráře vlaků v norských horách. Napadá ji tolik otázek: Jak se létá do Turecka? Jaký je rozdíl mezi všemi těmi karibskými ostrovy? Jak dlouho trvá přejít Appalačskou stezkou?

V novinách je i rubrika o New Jersey a okolí, kde se občas píše o nějaké výstavě, která zrovna probíhá, nebo o divadelní hře, co se teď hraje. Ona se pak podívá, kde to muzeum nebo divadlo je, rozloží si na zemi mapu New Jersey a zkouší najít místo, kde se nacházejí.

Mapa ji úplně vtáhne, mohla by ji studovat celé dopoledne. Na místech, kde je složená do obdélníčků, jsou kraje papíru roztřepené a ona musí dávat pozor, aby ji neroztrhla. Všechna městečka jsou na sebe namáčkáná jedno na druhém, jen někdy je od sebe odděluje řeka nebo dálnice. Snaží se vymyslet, jak se do toho muzea nebo divadla dostat autem z Edgewoodu po známých silnicích, jede prstem po téhle nebo téhle dálnici, aby se dostala do cíle.

Ví, že ve skutečnosti se na tu hru ani výstavu nakonec podívat nepojedou. Její rodiče moc zaměstnává provoz čistírny a na takovéhle výlety

nemají peníze. Ale kdyby se jich zeptala, kdyby souhlasili, tak by jim hned mohla říct, jak tam jet. Je to skoro stejné, jako kdyby tam doopravdy jela, když ví kudy a kam. Má z toho radost.

Občas se v mapě zaměří na parky. Na ty státní, které se po mapě táhnou jako obří zelené pruhy, a na oblastní parky a jezera a řeky. Pokouší se spojit si to, co stojí v mapě, s tím, co si pamatuje z výletů s mamkou a tatškou. Ale mapy vždycky sahají dál než do známých končin. A čím víc si je prohlíží, tím víc vidí, kolik městeček v New Jersey je, kolik jezer, a jak dálnice vedou přes hranice New Jersey do Pensylvánie, Delaware, New Yorku. A to je jenom tenhle kout USA. Představuje si všechny ty silnice spojující všechny státy, všechny ty různé parky a jezera a městečka napříč celým světadílem. Tolik míst, že je nepozná za celý život.

V noci se jí často špatně usíná, protože myslí na ty mapy a místa za hranicemi. Jenom si představte ty možnosti, města a kopce a údolí, která jen čekají, až je objeví. Když člověk přejde celou zemi, dostane se na místa, o nichž psal John Steinbeck. Jestli půjde do půlky, narazí na Kansas, kde tornádo přeneslo Dorotku do země Oz. I v blízkém New York City přešel jednou Holden Caulfield čtyřicet jedna bloků, aby se dostal pozdě v noci domů.

Tolik míst, která může navštívit, až bude starší. Leží v úzké posteli, vklíněné mezi klavír a kout pokoje, a představuje si, jak po těch silnicích na mapě jede autem. Po silnicích, které vedou kamkoli a ještě dál. Na spánek je času dost – teď má moc práce s fantazírováním. Vystřelí po dálnici a mine řadu měst. Dojede na vrcholek hřebenu, jako v televizních seriálech o prvních osadnících, a rozprostře se pod ní celé údolí.

Jdou s mámou na stanici Gardy v Kilkenny. Stojí v kopci, kterej se zdvihá od katedrály. Kolem pospíchaj ženský, co jdou na nákupy. Na lavičkách posedává pár starejch chlapů.

Máma si to štráduje přímo k policejní stanici. Chtěla ho držet za ruku, ale on se jí radši schovává za zádama, líp se tak kouká na lidi.

Máma otevře modrý dveře a netrpělivě čeká, až půjde za ní.

Vevnitř je světlo a hezky teplo. Ale necejtěj se tam vítaný. Je tam pult a za ním sedí několik chlapů. Michael jim říká sviňáci. Zachmuřeně se na něj a na mámu kouknou. V těch uniformách vypadaj přísně a zle.

„Přejete si něco?“ zeptá se jeden z nich. Vypadá, že je mu asi jako táto-vi, má tmavý, ale už trochu prošedivělý vlasy.

Máma se zarazí. Potom konečně promluví. „Já, ehm... já hledám svýho syna. Máte tady syna.“ Mačká červenej kapesník a třesou se jí ruce.

Sviňákův výraz se nějak změní a nevěstí to nic dobrýho. Tak trochu se zakření a koukne se přitom na ty druhý dva sviňáky a potom se zase otočí na mámu.

„A proč si to myslíte?“

„Chytli... chytli jste ho v obchodě se sportovníma potřebama na Ormonde Street. Jmenuje se Michael Sweeney. Je mu čtrnáct let, má hnědý vlasy. Je asi takhle vysokej.“

Ukazuje rukou nad svoji hlavu.

„Tak Michael Sweeney,“ uvažuje policajt. Zeptá se jednoho z těch dvou: „Pověz mi, seržante, máme tady nějakýho chlapce toho popisu?“

„Michael Sweeney,“ řekne ten druhej. „Musím chvíli přemýšlet...“

Je mu jasný, že si z mámy utahujou. Jenom si s ní tak hrajou, aby jí vytočili. A funguje to, máma ten kapesník ždímá, ždímá a ždímá.

„Prosím, pane, jenom mi řekněte, jestli ho tady máte.“

„A vy ráčíte být paní Sweeneyová?“

„Ano, to jsem já.“

„A tohle je mladší brácha Michaela Sweeneyho?“ Sviňák se otočí a zírá přímo na něj. Nezamlouvá se mu, jak se na něj kouká.

„Ano. Můj Johnny. Je mu teprve osm.“

Opětuje sviňákův pohled, snaží se tvářit chladně a zle.

„Teprve osm?“ Policajt kejvne na ostatní. „Povězte mi, paní Sweeneyová... Vy jste tady v Kilkenny místní?“

„Já... my...“ Máma se nervózně zarazí. „Zrovna teď tady v Kilkenny pobejváme.“

„Zrovna teď... A tímhle myslíte co?“

„Jsme tady pár tejdňů.“

„A to znamená, že z Kilkenny brzo odjedete?“

„No, to ne, to si nejsem jistá. Ještě nevíme.“

„Á, takže vy se hodně přesouváte, že jo?“

„No, to ano, přesouváme. Takhle... takhle my rádi žijeme.“

„Takhle – my – rádi – žijeme,“ opakuje sviňák pomalu po mámě.

„A povězte mi ještě, paní Sweeneyová... K tomu, jak vy rádi žijete..., k tomu patří i to, že necháte svýho syna okrádat poctivý, pracovitý lidi? Zdejší usedlíky?“

Teď mluví přímo na mámu.

Ona neví, jak odpovědět. Jestli se zase rozbulí, přímo tady na policejní stanici, tak on se hanbou propadne.

„Odpovězte mi, vy špinavá blbko! Přejde vám snad v pořádku, že váš syn krade v našich obchodech, protože se nudí, nechodí do školy, protože nevíte, jak vychovávat vašich dvanáct dětí, a my musíme kvůli hnusnejm tulákům jako vy pořád trpět?“

Máma se klepe.

„Paní Sweeneyová,“ zahřmí na ni sviňák. „Přijde vám to v pořádku?“

Mámě se konečně vrátí hlas, snaží se normálně dejchat.

„Ne, to ne, samozřejmě že ne, kdepak. Ne, není to v pořádku! A já nechci, aby to můj syn dělal, já jenom chci, aby to byl hodnej chlapec, a nevím, proč to dělá. Promiňte, opravdu se vám moc omlouvám.“

Kdovíproč se mu z mámina chování dělá nějak blbě. Chce z tý stanice odejít a zapomenout, že tam máma je. Jiný lidi se před sviňákama takhle nechovaj.

Sviňák si odfrkne. „Omlouvejte se až do aleluja. To nám nepomůže. To my musíme jednat s takovýma kriminálníkama jako váš syn. Co jste sem přijeli, nepřestává naše obchodníky terorizovat. Kradl i v jiných obchodech, štípal na ulici kabelky. Jsme rádi, že jsme ho konečně dopadli.“

Máma se tváří šokovaně, ale on tohle o Michaelovi věděl celou dobu. Moc dobře si vybavuje ty noci, kdy Michael přišel domů celej udejchanej a v černým pytli na odpadky měl nacpanej úlovek. Peněženky s penězma, telefony, drahý šminky, šátky a všechny ty blbiny, co s sebou tahaj ženský.

„Je to děsně jednoduchý,“ pověděl mu Michael. „Když se naučíš, jak na to. Koukej po ženskejch s kočárkama. Nebudou za tebou moct běžet. Nebo po starších ženskejch. Ale nesmí s nima jít chlap, to je moc riskantní.“

Když Michael našel nějaký sladkosti nebo mince, tak mu je dal. „Než si budeš umět štípnout vlastní,“ mrknul na něj.

Peníze si Michael vždycky nacpal do vlastní kapsy. Ze všech telefonů sundal kryt, vysunul z nich ty malý kartičky a zahodil je, stejně jako kreditky. Ale všechno ostatní se dalo využít: telefony, kabelky, klíčenky, šátky, dokonce i šminky. Michael dal všechno do pucu, vrátil to do černýho pytle a pevně ho zavázal.

„Co s tím budeš dělat?“ zeptal se ho Johnny.

A Michael na něj jenom mrknul. „To ti povím, až budeš starší.“

Všechno tohle ví, ale tátovi ani mámě o tom samozřejmě neřek, takže se teď máma na policejní stanici tváří šokovaně a zahanbeně.

„Můj Michael?“ zeptá se a pořád má na krajíčku. „Vždycky to byl neposeda, ale kriminálník?“

„Musíte otevřít oči, paní Sweeneyová. Váš syn není jenom zlobivej kluk. Je to opravdovej zloděj. Chytili jsme ho, když se pokoušel schovat pod kabát dva páry drahých tenisek. Kde se to naučil?“

„Ode mě ne! Já s nima chodím do kostela. Říkám jim, aby byli hodný.“

„No, ale očividně to nezabírá. Takže pro něj možná bude nejlepší, když ho na chvíli strčíme do pastáku.“

Jako by se máma začala dusit. On se radši dívá jinam. „Můj Michael že půjde do basy? To ne, pane, prosím vás...“ Máma teď žadoní.

Ale sviňák se na ni jenom dívá svrchu. „Pasták bude pro vašeho syna to nejlepší, paní Sweeneyová.“

„Ne, on tam umře. Bude to strašný.“

„Ale no tak, nechte toho. Je to malej hajzlík a potřebuje dostat lekci.“

„Moc prosím, dejte nám ještě jednu šanci. Neposílejte ho tentokrát pryč. Já ho to naučím. Naučím ho, aby byl hodnější.“

„Že ho to naučíte? Já myslím, že vy už jste příležitost měla, paní Sweeneyová. Možná že kdybyste se přestali v jednom kuse přesouvat, našli si pořádnou práci a poslali děcka do školy...“

Nenávidí toho policajta až k smrti. Nelíbil se mu už od začátku, ale teď ho zaplaví nenávist. Sevře pěsti, jak ho to naučil Michael.

„Na jak... na jak dlouho ho pošlete pryč?“

„To musí rozhodnout soud. Samozřejmě máme svědky, ale za něco takovýho možná na pár měsíců? Potřebuje srovnat co nejdřív, než udělá něco horšího.“

„Prosím vás, věřte mi. On už nic takovýho neudělá. Slibuju.“

Sviňák se jenom zasměje. A ty dva za pultem taky.

„Paní Sweeneyová, jste vedle jak ta jedle.“

Na to máma nic neřekne.

„Ten ústav je severně od Dublinu. Budete ho moct jednou týdně navštěvovat. Takže by to pro vás mohla bejt příležitost se trochu usadit. Ale uvažujte o tom takhle, alespoň dostane tři teplý jídla denně. Což je nejspíš lepší než, ehm, co má doma.“

Vrhne na mámu tvrděj pohled a máma celá zplihne.

Sviňáci se škleběj, kejvaj hlavama, přerovnávaj si na stolech papíry.

„Tak pojďte, paní Sweeneyová. Můžete se za ním na chvíli podívat. Pláč vám už nepomůže, ten kluk je na šikmý ploše. Musíme jenom zjistit, jestli ho z ní ještě můžeme dostat.“

Policajt jde ke dveřím nalevo. Odemkne je svazkem klíčů a netrpělivě se na ně podívá. Máma na Johnnyho mávne, aby šel za ní, a on jde. Ale než těma dveřma projde, tak se na toho sviňáka ještě jednou koukne, probodne ho černým, studeným, tvrdým pohledem. Přeje si, aby ten sviňák na místě zdechnul.

Zrovna pracuje v obchodě rodičů a dává cedulky na vyčištěné oblečení, přicvakává papírky skrz plastové obaly, když tu zprávu uslyší.

Je duben, je jí třináct a musí si v obchůdku odpracovat dvě hodiny, potom hodinu cvičit na klavír a pak si napsat domácí úkoly. Taťka dělá vzadu účetnictví. Mamka je celý týden jako na trní. Ví, že elitní univerzity Ivy League už rozesílají svá rozhodnutí o přijetí, takže každý den vyrazí ze dveří, hned jak odjede pošťák.

Serenu už přijali na Yale, Princeton, Georgetown, Cornell, UPenn a Rutgers (kam se přihlásila pro jistotu). Celkem podala přihlášky na deset škol a jediná prestižní, která se ještě neozvala, je Harvard.

Mamka Harvard zmiňuje už odjakživa. Loni v létě týden objížděli všechny univerzitní kampusy, jezdili po Nové Anglii a navštěvovali hlavní univerzity Ivy League. Na dovolenou jeli tehdy poprvé za celá léta. Líbilo se jí procházet se po univerzitních kampusech, širokých zelených trávnících a pod velkými starobylými budovami s gotickými oblouky a vinnou révou, která se jim plazila po zdech. Všechno působilo tak tiše a mírumilovně. Tak staře. Průvodci o budovách vyprávěli příběhy, ale nějaká její část měla chuť se někam úplně sama zatoulat, někam mezi ty kamenné sloupy a schody, a tomu hloučku lidí utéct.

Každopádně chápe, proč chce Selena na Harvard. Stály tam některé z nejstarších budov, přímo podél řeky, a oni si po prohlídce koupili sendviče a posadili se na trávu u vody. Nad říčními břehy se tyčily univerzitní

budovy, věže s kupolemi a hodinami a jí to připadalo jako úplně jiný svět, starobylý, kouzelný, tak odlišný od domova v New Jersey.

Dveře obchodu se otevřou a ona vzhledne. Mamka a Serena prakticky vběhnou dovnitř a usmívají se od ucha k uchu.

„Ona to dokázala! Ona to dokázala!“ ječí mamka.

Táta se přiřítí ze zadní místnosti a Serena skáče radostí. „Dostala jsem se na Harvard!“

„Já jsem věděla, že to zvládneš!“ křičí mamka.

Táta Serenu pevně obejmě. „No vidíš! Nevím, čeho jste se vy dvě tak bály.“

Cítí, jak v ní taky bublá radost, a Serenu obejmě. Opravdu? Harvard? „To je paráda,“ řekne.

Serena pokrčí rameny. „No, ještě se budu muset rozhodnout, kam půjdu.“

„Samozřejmě že jdeš na Harvard,“ řekne mamka, jako by o tom nebylo sporu. „Když už ses tam dostala.“

V tu chvíli se dveře obchodu znovu otevřou a vejde jedna z jejich pravidelných zákaznic, paní Weissmanová. Je to starší žena, asi šedesátnice, s krátkými vlasy obarvenými na oranžovo a vráščitýma rukama. Máma se s ní o tu dobrou zprávu podělí. „Věřila byste tomu? Moje nejstarší dcera půjde na Harvard! Zrovna se to dozvěděla.“

Paní Weissmanová nadšeně zatleská. „Vždycky jsem věděla, že jsi chytrá holka. Musíte na ni být tak pyšná.“

„To máte pravdu, to tedy jsem. Jsem na ni moc pyšná,“ řekne mamka. I když mají samé jedničky, vyhrávají poháry na klavírních soutěžích a za každý test mají vysoký počet bodů, mamka něco takového říká jenom zřídka. Všechno tohle od nich očekává automaticky. Teď se odvrátí od Sereny a paní Weissmanové a s úsměvem se podívá na ni. „Tak a teď se tam musí ještě dostat i tahle.“

Je mu devět a pár tejdnu chodí do školy v Dublinu. Děti kočovníků se mísej s dětma usedlíků, i když ne tak docela. Uprostřed hřiště je velkej pruh. Kočovníci si hrajou na jedný straně, fouňové na druhý.

Samozřejmě se hned první den porval dostkrát na to, aby ho šoupli do třídy pro ty nejzlobivější kluky, co se učitelé už neobtěžujou učit. Možná se od nich pár věcí přiučí, třeba i od fouňů.

Jeden z nich, Joe, bude určitě bohatej. Pozná to podle jeho oblečení a nablejskanejch bot. Joe si na učitele pořád otvírá hubu. Nikdy nedělá, co chtěj. Mluví s nima, jako by byli špína, a oni ho za to nesnášej.

Jemu se to tajně hrozně líbí. Kéz by s nima moh mluvit taky tak.

Ale pamatuje si, co mu říká máma: „Ve škole nám kočovníkům nedělej ostudu. Buď slušnej. Poslouchej učitele.“

Ale proč je poslouchat? Jsou nudný a stejně mě nesnášej.

Joe se ho vyptává na spoustu věcí: Odkud je, jak dlouho jsou v Dublinu, co kočovníci jeděj. A taky prej vy se máte, že nemusíte chodit do kostela ani mluvit se sousedama. Je to poprvý, co mu nějakej fouňa říká, že se má.

„Vy kluci to máte dobrý. Můžete odsud vypadnout, kdykoli se vám zachce.“

Ale s Joem se hlavně nejlíp kecá o holkách. Pokaždý mu řekne nějakou novinku.

„Máš nějaký ségry?“ zeptá se ho jednou Joe, když se po škole poflakujou na ulici.

„Jo, mám dvě. Claire a Bridget.“ Tak trochu jejich jména vyprskne, jako ten hnus, co mu vnutila školní sestra.

„Kolik jim je?“

„Claire je sedm a pěkně mi leze na nervy. Bridget je ještě mimino. Akorát začala chodit.“

„Á, takže jsou ještě malý. Ještě jsi neviděl jejich kozy, protože je ještě nemaj.“

Potlačí smích. „Proč bych měl chtít vidět kozy svejch sester? To je pěkná blbost.“

„Ale vůbec ne,“ trvá na svém Joe. „Kozy jsou úžasný. Je to jako dojit krávu, ale měkký a příjemný. Jako vodní postel.“

Co je do prdele vodní postel? Ale na to se ho nezeptá. Zeptá se na něco jinýho.

„Ty jsi někdy dožil krávu?“ Kluk z města jako Joe?

„Jo, jednou. U strejdy ve Wexfordu,“ příkejvne Joe. „Ale zapomeň na krávy, já mluvím o kozách. Jsou úplně nejlepší.“

Kozy. Úžasný. Myslí na časopisy, který nosí domů Michael, viděl jich pár schovanejch pod postelí. Jeden se jednou omylem otevřel a na něj vybaflý velký, povislý prsa nějaký blondýny. Moc nechápal, jak může ženská jen tak chodit po ulici, když jí z krku visí něco tak obrovskýho, a nestáhne ji to k zemi.

„Postaví se ti, když myslíš na kozy?“ zeptá se Joe.

Místo odpovědi jenom odfrkne. Měl by říct, že jo, ale ta blondýna v časopise ho spíš trochu vyděsila. Měla v očích něco jinýho než máma nebo ségry nebo tety.

„Měl by se ti postavit, jinak seš buzna,“ řekne Joe.

„To teda nejsem.“

„Tak to bys měl na kozy začít myslet víc, protože jsou boží.“

Příkejvne, jako by souhlasil.

„Už sis na ně někdy šáhnul, že jo?“

Jenom si to představí, a otřese se.

Joe si odfrkne a zasměje se. „To bys teda měl! Šáhneš holce na kozy, a postaví se ti z toho, čestný slovo.“

Zašli za roh, školu už nechali daleko za sebou. Joe ho zatáhne do nějaký uličky a kolem nich svištěj auta.

„Jak to mám udělat, abych šáhnul nějaký holce na kozy?“ zeptá se. Claire je plochá jako prkno a táta by ho zaživa stáhnul z kůže, kdyby se jí někdy pokusil dotknout.

Joe se zasměje. „Proto je dobrý mít starší ségry.“

Pak vytáhne krabičku cigaret a otočí ji v dlani. Lesklej celofán se za-blejskne. „Třeba moje ségra Helen, ty je šestnáct. Ta má brutální dudy. Můžeš jít někdy k nám a omrknout ji, jestli chceš.“

Co? Jak jako?

Představuje si Joeův luxusní bejvák, nablejskaný parkety, ledničku plnou Coca-Coly a zmrzliny. Že by si tam pozval jeho? Aby se koukal holce na kozy? To určitě.

„To nemyslíš vážně,“ řekne. Kluka od cestáků by tam nikdy nepustili.

„Fakt ti to dovolím,“ řekne Joe.

Nevěří mu.

„Přísahám. Na frndu svý mámy, že jo,“ trvá na svém Joe. „Ale budeš pro mě muset něco udělat.“

Co by moh udělat pro tohohle kluka, kterej má všechno?

„A co jako?“

„O něco tě poprosím, a když to uděláš, tak tě po škole pustím k nám domů a garantuju ti, to mi můžeš věřit, že uvidíš kozy mý ségry.“

Ga-ran-tu-ju. Joe to vysloví jasně a se snobským přízvukem. Už tohle slovo někdy slyšel. Nějakej slizák něco takovýho jednou říkal v rádiu.

„Co mám udělat?“

Joe pokrčí ramenama a usměje se. „Co já vím. To si ještě rozmyslím.“

„Co?“ Ještě nikdy nepotkal fouňovského kluka, co by byl tak vy-chcanej.

Joe zvedne ruku, dělá pěkný divadýlko. „Sweeney, kamaráde, neboj. Já určitě něco vymyslím.“

Joe ho poplácá po rameni. „Na cestáka seš prima, víš o tom?“

Nikdo nemá rád, když fouňové používaj slovo cesták. Ale nic na to neřekne.

„Hele, já už musím jít. Ale tohle je pro tebe. Máti mi jich dává hromady a já je všechny nesním.“

Joe mu podává čokoládovou tyčinku. I když nebyla načatá, je trochu rozteklá, jak ji měl v kapse. Je to tyčinka Lion v jasně oranžovém obalu. Tu ještě nikdy nejedl.

Vezme si ji a narve si ji do kapsy.

„Musím domů na svačinu,“ řekne Joe. „Asi se z té své rodiny brzo podělám. Furt jenom svačina tohle, svačina támhleto. Tak čau zejtra. A nezapomeň.“

Joe si odfrkne a odpeláší pryč ulicí.

Sleduje, jak se Joe vyhejbá autům. Sleduje ho a ohmatává vrásčítej obal tyčinky Lion. Pak ho strhne, nacpe si půlku tyčinky do pusy a vykročí zpátky.

Ty holky v těch časácích, co maj doma... Dneska se na ně znova jukne.

Možná se mu fakt postaví.

Představuje si ty jejich kozy, plesk, plesk, plesk.

Chlapečkům nikdy moc nerozuměla, alespoň co se sexu týče. Někdo se jí třeba může zdát jako skvělý kamarád, se kterým by si ráda povídala o filmech a politice, pila pivo a vtipkovala, a pak pozdě v noci, když to nejmíň čeká, jako by najednou chtěl něco jiného.

Nedá se úplně říct, že by jí ti chlapci lhali. Přece jenom jsou to kamarádi. Ale někdy se jí zdá, jako by pod tím vším tekl nějaký zvláštní proud, který hrozí prorazit na povrch, a ona si přitom celou dobu myslela, že stojí na pevné půdě.

Tak třeba tenkrát večer na sklonku června v Cambridgi, potom co oficiálně skončil školní rok. Tráví čas s dalšími harvardskými studenty, kteří zrovna dokončili první ročník a přes léto pracují na kampusu. Dělají komunitní projekty, administrativu v letní škole. Koleje, kdysi halasící večírky, drby a rozpačitým muchlováním, jsou v oparu těchhle novoanglických

lepkavých letních dnů skoro prázdné. Hrstka prvků, kteří tu zůstali, chodí na pikniky k řece Charles, ohřívá si večere v mikrovlnce a zapíjí je nelegálně koupeným pivem.

Jednoho večera Vivian takovou večeří zrovna dojídá na dlaždičkové podlaze kolejní společenské místnosti. Je tam s pěti dalšími známými, které sotva zná. Ve shonu a ruchu prvního ročníku na vysoké se jeden může skamarádit s jakýmkoli člověkem, s každým se dá mluvit a něco se od něj naučit. Dva z těchhle pěti jsou pár, zrzka z Illinois a Hispánc z Bronxu. Usadili se na parapetu a dotýkají se chodidly. Mají odtud výhled na rozlehlý, tichý původní kampus čtyři patra pod nimi.

Potom je tam ona, černocho z Texasu, korejská Američanka z Kalifornie a běloška z Connecticutu, se kterou minulý semestr chodila na úvod do antropologie. Sedí na podlaze a přihýbají si z lahví alkoholického cideru.

„Zajdem do Herrell's!“ navrhně ta korejská Američanka. „Chtěla bych ochutnat nejnovější příchutě.“

Herrell's. Zmrzlina. Z nějakého důvodu ji to moc nenadchne. Ve středu večer se toho dá v Cambridgi, když ne všichni mají falešné občanky, provádět překvapivě málo.

Ale není třeba, aby se hned pro něco rozhodli. Páreček odejde pryč a drží se přitom za ruce. Možná míří někam do ložnice, kde se nebudou dotýkat jenom chodidly. Zbývající čtyři si povídají o seminářích z minulého semestru, o tom, co si chtějí zapsat na podzim nebo na jaké mimoškolní aktivity chodí. Vivian klábosí s Tomem, tím černochem, vyptává se ho na Texas a na dlouhé cesty autem, které musí v té části země absolvovat.

Oknem fouká letní větřík a z původního kampusu k nim doléhá cvrkání cvrčků.

„My se pustíme do toho nádobí,“ oznámí zbylé dvě dívky a odšourají se do nejbližší koupelny.

Uplyne nějaký čas, ale ony se nevrátí. Říká si, kam asi šly, ale s Tomem se mezitím stihli ponořit do hlubokomyslné konverzace o Fitzgeraldovi a Hemingwayovi. Je to milý kluk a říká zajímavé věci. Ale má rád Hemingwaye, kterého ona nesnáší.

Jsou sami, jenom ve dvou, a po pár minutách jí Tom navrhne, že jí namasíruje záda.

„Vážně?“ zeptá se. Tohle nečekala.

„Jo,“ řekne on. „Rád bych ti namasíroval záda.“

Takže se mu usadí mezi nohama, ne moc blízko, zády k němu, a on jí mne ramena. Necítí žádné mrazení – tenhle chlapec pro ni není nic víc než kamarád. Je to jenom platonická masáž.

„Možná by bylo lepší, kdyby sis lehla na břicho,“ navrhne chlapec.

Není to divné? Natáhne se na postel a plně si přitom uvědomuje, že jí žádný kluk ještě nikdy záda nemasíroval, ale všechno je jednou poprvé. Když si lidi opačného pohlaví masírují záda, tak to přece ještě nemusí nic znamenat.

„Nechceš si sundat tričko?“ zeptá se chlapec.

„Ne, to je dobrý,“ řekne. „Nechám si ho na sobě.“

„Tak jo.“

Jeho ruce, pevné a mužné, si najdou cestu pod její tričko, jeho prsty natahují elastická ramínka podprsenky, ale pořád přitom hnětou svaly pod nimi. Nijak romantické jí to nepřipadá. Jenom trochu neobvyklé.

„Líbí se mi tvoje podprsenka,“ řekne chlapec.

„Co je na ní tak hezkýho?“ zeptá se a uvědomí si přitom, že on její podprsenku ve skutečnosti přes tričko nemůže vidět.

„Je roztomilá.“ Nic víc na to neřekne.

Dál už chlapec masíruje mlčky a ona si není jistá, jestli si to užívá nebo ne. Je to prostě jiný pocit, když se jejich zad takhle dotýká někdo, koho nezná.

Nakonec chlapec přestane. Ruce má pořád na jejích zádech.

„Díky,“ řekne Vivian. Chvilku se nic neděje, a tak se posadí.

Oba vedle sebe sedí na posteli a ona si láme hlavu, proč si přestali povídat.

Má dojem, že se zatoulala na neznámé území. Co byl předtím jenom nezávazný rozhovor, se proměnilo v jakýsi rituál, kterému tak docela nerozumí. Nepsaná pravidla a významné ticho. Uvažuje, jestli nemá něco udělat nebo říct.

Ale pak se k ní Tom nakloní, jako by ji chtěl políbit. *Políbit*. Překvapeně se odtáhne.

Tom vidí její výraz a začne se tlemit. Tvář se mu zkroutí v úsměvu a on nevěřícně vrtí hlavou.

„Promiň,“ řekne mu a najednou je jí trapně. „Myslela jsem, že si jenom povídáme.“

On opravdu čekal, že se políbí? Ta myšlenka ji úplně šokuje. Takže takhle se stane, že se spolu lidi vyspí...

Oba dva se rozpačitě zasmějí.

„Pojď,“ řekne jí a postaví se. „Půjdeme za ostatními.“ Vytáhne ji na nohy a sejdou ze společenské místnosti po prázdném schodišti na setmělé, zelené cestičky původního kampusu.

Po tom setkání jí dojde, jak naivně musela vypadat.

Ale když si tu příhodu znovu přehrávala a svým přísným akademickým způsobem ji analyzovala, nedokázala u sebe zaznamenat ani stopu sexuálního vzrušení. Jenom tak klábosila s nějakým klukem, co se zrovna nachomýtl. Jak by se vůbec mohla líbat s někým, koho sotva zná?

Je ráda, že toho večera Toma nepolíbila. Proč svou první pusou vyplýtvat na někoho, koho ani nechce?

Ale pomalu si začíná být vědomá jistého nevysloveného jazyka, co je sotva slyšet, ale určitě existuje. Podobně jako když psi vnímají zvuky, které

jsou pro člověka neslyšitelné. Zajímalo by ji, proč je k němu tak hluchá a co že je to s ní tak špatně, že ho neslyší. Možná by příště měla poslouchat pozorněji.

Je mu jedenáct, když jdou jeho rodiče konečně od sebe. Michaela to vůbec nepřekvapí, myslí si, že je to tak lepší, ale Michael je nakonec poslední dobou skoro pořád v čudu. Furt je jednou nohou v tom vězení pro děcka.

On je bez Michaela osamělej. Doma není nikdo, s kým by moh doopravdy mluvit. Jeho ségry zajímaj jenom holčičí věci, táta pracuje, a když přijde domů, tak je nalitej a hádá se s mámou. A to znamená, že až s mámou skončí, tak dostanou po hubě všichni.

Poslední dobou začal trávit čas s ostatníma klukama na kočovnickejch stanovištích. Na obličejě a jména nemá moc pamatováka. Ale zdá se, že si každěj pamatuje jeho.

„Ty seš ten malej rváč. Mladší syn Micka Sweeneyho, že jo?“ A on je na to vždycky trochu hrdej. Na Michaela si taky pamatujou všichni. Na ty vylomeniny, co tropil. „Hele, kdy se tvůj brácha vrátí z lochu?“

No, takže jednoho dne Johnny přijde domů. Při večeři je ticho a nuda, mají tousty s fazolema, který zapíjej citronovou šťávou, co tak štípe v krku. Michael je už měsíc v base. Claire umejvá nádobí a on doufá, že nevyplejtvá všechnu vodu, aby si ušetřil cestu k pumpě.

A místo aby táta potom vypadnul jako obvykle, zůstává doma. Přijde mu nějakěj napjatej a s mámou si pořád vyměňujou kradmý pohledy. Aspoň lepší, než kdyby se hádali. Když už Claire nádobí skoro domeje, máma k ní natáhne ruku.

„Nech to, Claire, miláčku. Pojď sem. Musíme vám něco říct.“

Nejdřív se začne těšit. Možná koupěj novej karavan, větší, s dveřma, co nevisěj na půl žerdi. Ale když se pak na mámu a tátu koukne, tak

pozná, že to žádná dobrá zpráva nebude. Máma nevypadá moc šťastně už pěkně dlouho.

„Co se děje?“ zeptá se Claire. Posadí se k mámě a ta ji pohladí po vlasech.

Máma chce něco říct, ale místo toho se koukne na tátu. „Micku, začneš?“

Táta zavrčí, ale předkloní se a odkašle si. „Hele, děcka... Vypadá to, že vaše máma a já budeme...“

Zaváhá, ale máma ho probodne očima a on pokračuje.

„Budeme odteď každěj bydlet jinde.“

Claire je v šoku a on taky, ale nenechá to na sobě znát. Claire se začne třást a rozbřečí se. Obrátí oči v sloup. Holky. Pořád jenom bulej.

„Jak jako?“ zeptá se Claire.

„No, ehm...“ začne táta. „Jakože...“

„Jakože budeme každěj žít svůj vlastní život,“ skočí mu do řeči máma.

Všechny šokuje, že to řekne takhle natvrdo. Máma, která je normálně na Claire tak něžná a sladká (ale na něj ne), to rozřízne, jako by to byl tvrdej bochník chleba.

„Ale proč?“ zeptá se Claire a z očí se jí řinou slzy.

Máma a táta se na sebe znova podívaj. Máma našťavaně, táta kouká, jako by mu to bylo trochu líto.

Pro jednou se z toho táta nějak nemůže vykecat. „Máma...“ začne, ale máma ho přeruší.

„Táta musí přestat pít, jinak tady nebude mít hezkej domov nikdo z vás.“

Táta se zatváří nějak zvláště. Tenhle výraz u něj viděl jenom jednou, když šel Michaela vyzvednout z basy.

„Takže... táta od nás odchází?“ zeptá se Claire. V očích jí zahlídne malej, skoro nepatrnej záblesk naděje. Jako by tohle chtěla celou dobu. A jestli jo, tak ji za to nenávidí. Tu ubulenou Claire. Když byla mladší, tak se

vždycky krčila v koutě a řvala na celý kolo, když přišel táta domů na káry. Asi proto to dopadlo takhle. Máma viděla, jak se Claire bojí. To proto tátu posílá pryč.

„No, ne tak docela, zlatíčko,“ říká máma. „Odejde od nás táta a tvý starší bratři. Ty a Bridget a Sean zůstanete se mnou.“

Nastane ticho. Takže on, táta a Michael budou žít jako jedna rodina. Kdo bude vařit? A práť prádlo? Doufá, že ne on, jenže je nejmladší a neumí si představit, že by se do toho chtělo tátovi nebo Michaelovi.

Claire se rozbřečí ještě víc a Bridget, která nechápe, co se děje, se rozbřečí taky, když ségru takhle vidí. Máma má prázdnej výraz, jako když člověk vypustí balonek. Táta se otočí k němu.

„Takže, Johnny, co si o tom myslíš?“

Zvedne k tátovi hlavu. Tentokrát mu netáhne z pusy whisky.

„Je to světový,“ řekne. Nebudou už muset poslouchat ty máminy a Claiřiny věčný nářky.

Máma se na něj kouká, jako by chtěla taky spustit náрек, a on se zavrtí a radši by byl někde jinde.

„Ty můj malej chlapečku,“ řekne a chce si ho k sobě přitáhnout.

Vykrouť se z jejího sevření. „Už nejsem tvůj malej chlapeček, mami,“ řekne a dává si pozor na to, aby to znělo drsně. „Máš Bridget a Seana a Claire, co taky furt bulí jak malá.“

Máma na něj okamžik vrhne prázdnej pohled a pak otočí hlavu.

Táta mu položí ruku na rameno. Pro jednou něžně. „Máma se tě jenom snažila utěšit.“

Popadne tátovu ruku, pevnějc. „Já žádný utěšování nepotřebuju. Je mi světově.“

Táta se na něj divně podívá a zase se otočí na mámu a Claire, který teď breče obě. Je to brutálně depresivní scéna. On a táta a Michael budou rádi, když se jich všech zbavěj.

„Kdy odcházíme?“ zeptá se táty.

„No, počkáme až po svatbě tvý sestřenice. Michaela předtím pustěj ven, takže budeme mít ohromnej mejdan, než se rozloučíme.“

Přikeyvne, s pusou pevně sevřenou, jako to viděl dělat tátu.

„A kam půjdeme?“

Máma se na tátu zase koukne. Má červený oči.

Táta si bubnuje prstama do stehen. „Mám v merku Belfast.“

„Belfast?“ zeptá se. Jednou nebo dvakrát tam byl, ale moc si to nepamatuje. Divně tam mluvěj a vzpomíná si, jak si táta stěžoval, že musej platit librama. Toulali se po prázdnějch ulicích. Zdi tam byly pomalovaný velkejma obrázkama.

„Máme tam nějaký bratrance,“ říká táta. „Můžu přes ně sehnat dobrou práci.“

Představa, že bude na novým místě, se mu zamlouvá. Žádní fouňovský kluci už mu nebudou nadávat do grázlů, házet na něj kameny a řvát na něj kvůli bráchovi. Možná Michael nebude pořád v base. Třeba tam bude víc pracháčů, ze kterejch by moh kápnout nějakej pěckej lup.

Máma vstane, už není tak uplakaná, a sedne si vedle něj. Dá mu ruce na ramena a kouká se mu do očí. V pravým oku jí slzy vyplavily nějakej sajrajt.

„Můžeš za mnou přijet na návštěvu, kdykoli budeš chtít,“ řekne.

„Ty za náma do Belfastu jezdit nebudeš?“ Vypadne to z něj našťvanějc, než chce.

Máma se zarazí. „Budu mít Bridget a mimčo a tak. Nebude to tak lehký.“

Podívá se na ni. Zase přikeyvne.

Máma ho pohladí po pravý tváři. „Buď kvůli mně hodnej chlapeček,“ řekne. „Nebud' jako tvůj brácha. Ať na tebe můžu bejt pyšná.“

Než stihne ucuknout, sevře ho v objetí. Zoufale mu tiskne záda. „Slíbíš to svý mamince, že jo?“

Řekne mu to do krku a on neví, co odpovědět.

„Slibíš mi to?“

Příkejvne a doufá, že to stačí. Ale ona ho pořád svírá.

„Slibuju,“ řekne konečně. „Budu hodnej.“

Máma ho pustí, pořád ho ale drží za paže a kouká na něj skrz slzy. Zkoumá ho a zkoumá, skoro jako by v něco doufala. Nos má celej rudej a na tváři se jí objeví náznak úsměvu.

Je mu z toho divně, a tak se z mámina objetí vytrhne. Potřebuje se nadejchat čerstvého vzduchu.

Jenom zatlačí do dveří a už vybíhá z karavanu do pole. Prší, ale na to on kašle. Prostě dál běží blátem, obličej mu bombarduje déšť a mísí se se slzama, který nechce nikomu ukázat.

Stojí na vlakovém nádraží v Oberstdorfu, na západním okraji německého Bavorska. Je jí devatenáct a najali si ji jako pisatelku pro americké cestovní průvodce. Nejdřív z toho byla vyjukaná, protože se začala učit německy teprve na vysoké před pěti měsíci. Ale už cestuje čtyři týdny a je v pohodě.

Ten průvodce je pro lidi, co chtějí vyjít s malým rozpočtem, takže jí dali na živobytí v přepočtu jenom čtyřicet pět dolarů na den. Což znamená, že musí bydlet pouze v mládežnických *Jugendherberge*. Ať dorazí kamkoli, v hledání těchhle hostelů už začala být docela zběhlá. Najít mapu města, zorientovat se, vykročit. Každý den alespoň pět mil chůze po novém městě.

V zadní kapse kalhot se naučila se vždycky nosit kompas. Má zrcátko s vertikální čarou pro orientaci, ale to zrcátko se taky hodí, když chce zkontrolovat, jak vypadá. Ne že by se z ní stala nějaká fintilka, ale dělá jí dobře, když si připomene, že vypadá slušně.

Tady v Německu vzbuzuje víc pozornosti, než je zvyklá. Ale nic oplzlého. Jednou jí v kebabárně dali Turci kebab zdarma a mrkli na ni.

Jindy jí ve vlaku průvodčí vysvětloval neúměrně dlouho, na jaká spojení musí nasednout. Celé to bylo v němčině a úplně na závěr jí řekl anglicky se silným přízvukem: „Doufám, že se ještě potkáme.“

To nejspíš opravdu ne. Ale je zajímavé, možná až ohromující, jak na ni muži reagují – na mladou ženu, očividně cizinku, která sama cestuje, s dlouhými tmavými vlasy a tmavými očima.

Je osamělá, tahle práce. Pořád je na cestách, pořád aktualizuje informace, a i když se s někým přátelsky zapovídá, skamarádí se, co může dělat? Její itinerář vyžaduje, aby druhý den zase odjela. Každou neděli večer najde telefonní budku a zavolá šéfredaktorovi a potom mamce. Alespoň tohle má jako pravidelný společenský styk.

Ale vzrušení tohoto zaměstnání se stejně nic nevyrovná. Vidět každý den nová místa, chodit z jedné staré katedrály do druhé, popisovat barokní náměstí a prozkoumávat turistické trasy. Tohle vždycky chtěla, celé ty roky, kdy vyrůstala na americkém předměstí.

Dříve toho večera se jí nějak povedlo se příjemně zapovídat se třemi Němci, kteří jen tak postávali na venkovské cestě. Přímo před nimi se tyčily mohutné a skutečné Allgäu Alps s vrcholky lemovanými sněhem, přesně jak vypadaly na fotografiích. Ti Němci byli tady v Oberstdorfu na dovolené. Jezdili sem každé léto a řekli jí o nejlepších turistických stezkách. Hotová německá konverzace, a dvacet minut! Při odchodu se tajně radovala ze svých jazykových schopností.

Ale teď si na oberstdorfském nádraží uvědomí, že s těmi Němci mluvila moc dlouho. Poslední autobus do mládežnického hostelu odjel před třinácti minutami a pěšky je to moc daleko. Hostel je až na horském úbočí, v jiné vesnici zvané Kornau.

Nadšení ustoupí strachu. Nějak se do toho hostelu dostat musí. Vykročí z nádraží a natahuje krk, jestli vesnici na úbočí hory nezahledne, ale už se stmívá. Hory vrhají přes údolí dlouhé stíny. Celý večer se sbírají bouřkové mraky a zrovna začíná pršet.

U nádraží stojí taxi a ona se zeptá v němčině, kolik by cesta do Kornau stála.

„Čtrnáct marek,“ odpoví muž. V přepočtu sedm dolarů. To utratit nemůže.

Odvrátil se od taxikáře a začne panikařit. Stmívá se, prší a hostel se zdá nedosažitelný. Mohla by někde ve městě najít hotel, ale v takhle pozdní hodinu je to nejspíš nemožné. Ani nemluvě o tom, že je to nad její rozpočet. Jak jsem mohla být tak hloupá a propásnout poslední autobus?

V tu chvíli uvidí, jak do taxíku nastoupí někdo jiný a auto se rozjede pryč. Neví jistě, co má dělat, a tak váhavě postává na chodníku. Potlačuje nutkání se rozbrečet a uvědomí si, jak je z celodenní chůze utahaná.

Stojí před ní zaparkované auto a někdo stáhne okýnko. Vykloní se z něj nějaký muž.

„*Brauchst du Hilfe?*“ Potřebujete pomoc?

Přeměří si ho. Neví jistě, kolik mu toho může prozradit. Ten muž vypadá celkem mladě a je hladce oholený. Blondák s modrýma očima jako všichni tady. Ale ona je v tuhle chvíli vděčná už jen za to, že se jí někdo zeptal, jestli je v pořádku.

„No, ehm, ujel mi poslední autobus do mládežnického hostelu,“ odpoví německy.

„Nemůžete počkat na taxík?“ navrhone muž a mávne rukou k prázdnému stanovišti taxi.

„Nemám dost peněz,“ přizná. S takovou se mě alespoň nebude snažit okrást.

Muž se na chvilku odmlčí. „Mohl bych vás tam zavézt, jestli by vám to nevadilo.“

Nemůže uvěřit svému štěstí. Ale je to štěstí? Dá se mu věřit?

„Jste si jistý? Je to docela daleko.“ Vysvětlí, že je to v jiné vesnici.

Muž přikývne. Není pro něj problém.

„Ehm... *ein Moment, bitte.*“

Co jí to už od dětství vždycky říkali? Nenastupuj do auta k cizím lidem. Ale co když je člověk v cizí zemi, má málo peněz a žádnou jinou možnost dostat se do mládežnického hostelu?

Rozhlédne se kolem sebe. Nikoho nevidí. Nakoukne okýnkem na zadní sedadlo. Jsou tam dětské hračky, chrastítka, pár plyšových zvířátek, dokonce i dětská autosedačka. Je to otec. Ten nebezpečný nebude.

Přikývne. Tak jo, může ji svézt. Muž vystoupí a dá její batoh do kufru auta. Říká si, jestli bylo moudré mu to dovolit, ale něco namítat by působilo nezdvořile.

Oba nastoupí na přední sedadlo a odjedou do večera, který se snáší na hory. Přední sklo tečkují kapky deště a muž zapne stěrače.

„*Bist du Chinesisch?*“ zeptá se jí.

„*Ich bin Amerikanerin,*“ vysvětlí a pokračuje německy. „Mí rodiče jsou z Číny.“

Konverzace vážne. Muž chce očividně probírat hlubší témata, ale její němčina má zase očividně svoje meze. Zmizela jistota, s níž mluvila s těmi německými turisty na otevřené silnici s přímým výhledem na hory. Teď je připoutaná pásem a vykukuje do večera zamlženými ploškami, které očistily stěrače.

Deset minut jedou tmavnoucí krajinou, auto se šplhá po prázdných silnicích nahoru na úbočí.

Pod nimi se objeví Oberstdorf, shluk světla na dně údolí.

Zeptá se ho, co dělá za práci, a on jí to vysvětlí, ale jeho němčina je moc složitá a ona mu nerozumí. Zní to jako něco technického. Nebo vědeckého.

„Cestujete sama?“ zeptá se jí.

„Ne,“ odpoví. „Mám v tom hostelu sraz s kamarádkou.“

Redaktoři průvodce jí nařídili, že jakožto žena, která cestuje sama, má tohle říkat vždycky. Má dodržovat i další opatření: vymyslet si imaginární kamarádku, dát si batoh na prázdné sedadlo vedle sebe, nestopovat.

Zkontroluje mapu podle cedulí, kolem kterých projedou, a dá muži pár instrukcí. Poslouchá ji a nic nenamítá.

Pak minou jednu ceduli. Přísahala by, že označovala odbočku do Kornau. Je teď černočerná tma, snaží se v ní zorientovat a v šeru před nimi zahlédnout příští odbočku.

Jedou dál. Přední světla padnou na další ceduli, tu pak nechají za sebou, ale o Kornau ani zmínka.

Hrdlo se jí stáhne zlou předtuchou. Mám něco říct? Ví, kam jede? Možná počkám, až přejedeme ještě jednou ceduli...

„Hej,“ přeruší ticho. „Myslím, že jsme možná přejeli tu odbočku, kterou potřebujeme.“

Podívá se na ni. „Ale, vážně?“

„Jo,“ trvá na svém. Před nimi se silnice rozdvojuje a stojí tam detailnější cedule. „Můžete tam zastavit, abychom si to ověřili?“

Podívá se na ni a v tom pohledu je něco jako jisté pobavení. „Jistě, žádný problém.“

Zastaví před cedulí a ona vystoupí, podívá se na místní názvy a najde si je na mapě. Ano, předtím měli odbočit.

Znovu nastoupí a ukazuje mu na mapě, kde jsou, kam musejí jet. Uvědomuje si, že se muž přitom celou dobu dívá na ni, a ne na mapu.

Má z toho nepříjemný pocit, ale nenechá se odradit, dál mluví prakticky a účelně a maskuje tím svou úzkost.

„Takže půjde to tak? Jenom se musíme vrátit na tu druhou odbočku.“

Muž přikývne a zakření se na ni. Proč nenastartuje?

Pravou rukou si pohrává s klíčky v zapalování. Pak se otočí a na něco se jí zeptá. „*Wollen Sie heute Abend mit mir schlafen?*“

Téměř okamžitě si to v hlavě přeloží: Chcete se se mnou dneska večer vyspat? Málem se jí zastaví srdce. Zůstaň v klidu. Vážně se na to zrovna zeptal? Co by měla odpovědět? Do čeho se to sakra zrovna namočila?

„*Nein*,“ řekne neoblomně. Bože, kéž by jenom uměla líp německy. „*Ich habe keine Freizeit.*“

Nemám čas. Nic lepšího v němčině nevypotí.

„Musím se v tom hostelu setkat s kamarádkou.“

Muž přikývne. „*Aber ich werde dir Geld geben...*“

Ano, ale já ti dám peníze...

Zaplaví ji pobouření a strach, ale musí vykalkulovat nejlepší postup.

„Ne,“ opakuje německy. „Řekla jsem vám, že nemám čas. Vážně už musím do toho hostelu, moje kamarádka tam na mě čeká.“

Muž se na ni pořád dívá.

Obrátí oči k čelnímu sklu, sevře čelist a tváří se odhodlaně. Jen se chovej sebejistě, jako bys věděla, co děláš. Uvnitř je bez sebe vzteky a horečně zvažuje možnosti. Mohla by hned vystoupit a odejít, ale batoh má v kufru.

Čelní sklo bičuje déšť, prší teď hodně silně.

Muž se od ní konečně odvrátí. „Tak jo.“ Otočí klíčkem v zapalování a obrátí auto zase na silnici ve směru, kterým zrovna přijeli.

Auto dál jede tmou a deštěm a ona je jako na trní. Čeká, že jí ten chlap každou chvilku něco udělá. Mohla by na něj ze svého místa zaútočit, mohla by popadnout volant a pokusit se auto stočit do určitého směru, ale k čemu by to bylo? Mohla by otevřít dveře a za jízdy se z auta vykutálet...

Ne, nejlepší bude, když tady zůstane připoutaná sedět a čekat, co muž udělá, jako by byla vězeňkyní jeho dobrých nebo špatných úmyslů.

Ale on jede správným směrem, do auta buší letní bouřkový liják a za pár minut už muž obrací auto na silnici do Kornau, jak mu nakázala. A pak jakoby zázrakem zastavují u mládežnického hostelu, neposkvřené bílé budovy, která se tyčí v temnotě.

Ještě nikdy necítila při pohledu na hostel takovou úlevu.

Za další minutu už muž otevírá kufr auta a podává jí její batoh. V dešti si ho nasadí, kývne a poděkuje mu. Za co? Za to, že ji sem zavezl a brutálně ji neznásilnil? Za to, že ji nechal naživu?

Nezdržuje se probíráním možností. Jen běž do toho hostelu a neohlížej se. Když teď odmítla jeho návrhy, tváří se muž rozpačitě. Na rozloučnou jí podává ruku. „Užijte si zbytek výletu.“ Ona jí potřese.

Ani nepočká, aby viděla, jak odjíždí.

Vejde do předních dveří hostelu, uvnitř panuje světlo a teplo. Doufá, že ještě nezavřeli recepci. Přistoupí k pultu, vlasy má mokré deštěm, popruhy batohu se jí zařezávají do ramen. Zazvoní na zvonek a netrpělivě čeká, až někdo přijde. Pořád ještě tak docela nevěří, že je v bezpečí, že z toho auta vystoupila, že už toho muže nebude muset nikdy vidět. Srdce jí začíná bušit pomaleji.

Někdo vkročí za pult. „Chytil vás déšť?“

Podívá se, kdo to řekl. Je to mladý muž s modrýma očima a blond vlasy, který se na ni zubí. Německá verze Leonarda DiCapria. *Tenhle* chlápek že tady pracuje? Že by ten potenciální horor v autě vystřídal tohle...

„Ano.“ Pokrčí rameny a na oplátku se na něj taky usměje. Odpoví německy. „Trochu jsem se zdržela. Ale mám tu na dnešní noc rezervaci.“

„Já vím,“ odpoví on. „Čekali jsme na vás.“ Jeho oči se na ni usmívají.

„Takže se ještě můžu ubytovat?“

„Samozřejmě.“

Rozhlédne se po recepci a pohrává si s nepoznanou, zbrklou myšlenkou. „Prodáváte tu nějaké pivo? Protože by mi rozhodně bodlo.“

Mladý muž se k ní spiklenecky nakloní. „Žádné tu prodávat nesmíme, ale můžu vám dát nějaké z vlastních zásob.“

„Jo?“ A snad je to ten adrenalin z oné příhody nebo vzrušení z toho, že unikla, či snad strach, který se mění v něco jiného, něco se v ní každopádně pohne a dodá jí kuráž, kterou normálně necítí. Upřeně mu pohlédne přímo do modrých očí.

Muž neodvrátí zrak. A ona si myslí, co můžu ztratit? Zítřka už budu v jiném městě.

„Díky,“ řekne. „Ale mně se ho nějak nechce pít sama.“

V Belfastu začne závidět Michaelovi a starším klukům, protože se jim daří dostat ty lehký holky. Však víte, ty, co jsou namalovaný křiklavou rtěnkou, mají upnutý hadry a stojej tak, aby pořádně ukázaly kozy, a když se na ně člověk kouká dost dlouho, tak se mu postaví jak stožár.

Ale jakmile to na ně zkusí on, tak se mu vysmějou do ksichtu. Jednou mu to jedna provedla, když ji balil v zadní místnosti Flanaganovic putyky.

„Páni, tvůj mladší brácha to na mě zkouší?“ zeptala se Michaela ta roštěnka. Nad kozama se jí pohupovaly velký kruhový náušnice.

Gerry a Donal a všichni ostatní se mu smáli a on měl chuť popadnout Michaelovu pintu a fláknout ho s ní do ksichtu, střepy nestřepey.

„Kolik ti je?“ zeptala se. Měla černě nalíčený oči a vršek s velikým výstřihem. Pokoušel se jí do něj nekoukat.

„Kolik si myslíš, že mi je?“

Ale Michael a zbytek skupinky se jenom smáli. Ona taky.

„Co já vím, šestnáct?“

Popravdě mu bylo třináct, když se to stalo. Michael mu koupil další pintu a řekl, že ho časem naučí, jak se těm roštěnkám dostat na kobylku. Nebo vlastně komukoli.

První pravidlo zní, že člověk vždycky musí dělat, že je starší, a každé mu to sežere. Bejt kočovník je zčásti krásný v tom, že nikdo neví, odkud člověk opravdu je. Lidi si ho neuměj zařadit, nedovedou k obličeji přiřadit jméno nebo ke jménu věk. Člověk je neviditelnej, může bejt, kýmkoli se mu zachce.

Sbalí je na svoje vtípky a šarm. A pak zmizí. S jejich peněženkou. A možná s telefonem.

Naučí se to využívat ve svůj prospěch. Poslouchá rozhovory usedlíků, chytá názvy míst a aut a blejskavejch cetek, na který jsou tak pyšný. Časem se ty názvy vynasnaží zaplíst do svezích vlastních žvástů. Čím víc toho člověk vyslechne, tím líp.

„Mallorka... no tam je to ale krásný. Ty pláže, jídlo, hory. Mohla bych tam žít celý léto.“

„No to rozhodně. Na Mallorce se mi líbí mnohem víc než na Ibize.“

Jednoho večera v červnu tohle říká skupinka prachatejch dvacátníků před vinárnou blízko Victoria Square. Chlapi maj na sobě modrý košile, luxusní kožený pásky a teploušský boty. Ženský maj šaty, co jim opepínaj kozy a boky, náušnice a náramky, který se při každým pohybu zatřpytěj, drahý kabelky s nóbl logama.

On postává kousek od nich a pokouší se odhadnout, která kabelka půjde nejlíp šlohnout. Ta červená ne – tu ta ženská nedá z ruky. Ani ta velká hnědá, ta vypadá, že je moc těžká. Ale ještě zbejvá ta poslední ženská, opilá blondýna. Je úplně ožralá, opírá se o zeď, vrávorá. Má bílou kabelku, která leží otevřená na zemi, skoro jako by ho zvala dál.

Vždycky si vyber tu nejopilejší a nejzoufalejší. Další zlatý pravidlo, kterým se Michael a kluci říděj.

Čím je ta ženská opilejší, tím blíž se naklání k těm chlapům a její kabelka se za ní povaluje na chodníku celou stopu daleko. Potom stopu a půl.

Pokouší si představit, co v ní je – peněženka se stolibrovkou? Nebo dvěma? Telefon. Nebo iPod plnej cajdáků. Pár kreditek, co jsou mu k ničemu. Rtěnka, kterou může dát nějaký holce, aby k němu byla trochu milejší.

Nepředstavuj si to. Prostě to udělej.

Zatne čelist, ještě jednou si skupinku zběžně prohlídne. Ženská je pořád otočená, zvedaj zrovna ty svý zasraný skleničky, aby si ještě jednou připili. Vzkyví v něm krev – nadechne se, cejtí tu známou horečku.

Teď.

Vyrazí vpřed – pět skoků ke kabelce, popadne ji, obrátí se zpátky do stínů, rychle oddechuje.

Ne dost rychle.

Rameno mu sevře ruka a někdo ho prudce otočí.

„Hele, o co ti jde?“ křikne jeden z chlápků.

Ta opilá ženská zaječí. „Moje kabelka!“

Chce vzít nohy na ramena, ale jeden z těch týpků ve skupince – má hranatou čelist, tmavý vlasy, jako nějaký zasranej superhrdina – ho chytí a chce mu dát pěstí. On před ní uhne, vrazí Hranaťákovi loket do břicha a zase se pokusí zdrhnout. Pořád svírá tu kabelku, ale vtom v ní začne zvonit telefon a to ho na chvíli zmate. Ta ženská má jako vyzvánění nějakou otřesnou taneční odrhovačku, co si pamatuje z klubů.

Jsou mu pořád v patách. Ten druhý – menší, pihovatej s pískovejma vlasama –, ho teď popadne a drží a Hranaťák si mezitím připraví superhrdinskou pěst, aby mu dal za vyučenou.

Tohle bude bolet.

Rána mu švihne hlavou dozadu a on cejtí, jak se mu pravá oční bulva zarazila do důlku a v lící kosti mu pulzuje bolest. Upustí kabelku. Telefon přestane vyzvánět tu pekelnou taneční hymnu.

Bolest nasvítí všechno, co vidí, jako obrovský stroboskopický světlo na tripu.

Ale on je na tohle zvyklej. Není to ani zdaleka tak zlý jako tátovy rány. Pihatec ho při tom nárazu pustí a on klopýtne dopředu, jeden krůček, druhý, pořád se natahuje po kabelce.

„Zavolejte někdo policii!“ vřískne ta blondýna.

Hranaťák se ho zase snaží praštit, ale on mu dá hlavičku.

Au.

„Támhle je policajt!“ křikne jedna z těch ženskejch.

Čas vypadnout.

Neohlížej se, neukazuj jim obličej.

Z tý šlupky se mu pořád motá hlava, zaběhne do stínu, zahne vpravo a peláší za roh, v uších mu pumpuje krev, v krku mu buší srdce.

„Zasranej grázle!“ Slyší vykřiknout chlápka.

Pořád běží plnou rychlostí, i když pochybuje, že jsou mu v patách. Vždycky měl rychlé nohy, ještě nikdy ho nechytili. Ví, kdy utíkat a kdy se schovat.

Běží dál. Už zbejvá jenom kousek, a tak zpomalí, aby popadl dech, připravuje se zmizet do tmy. Vklouzne do stínů u nábřeží.

Když se schová pod mostem, konečně si dá pohov a zase začíná dechat normálně. Předkloní se, ruce má na kolenou. Tady u řeky je ticho, žádnéj ruch hlavní třídy.

Krev už v něm nekyplí. Teď začíná doopravdy cejtít, jak mu bolest zaplavuje hlavu, obličej. Ví, že bude mít monokl.

Ježíši, takhle zbytečně. A úplně pro nic za nic.

Táta bude mít příšerný kecý. A kluci taky.

Pustí se podle vody. Tu a tam stojej pouliční lampy a silně žlutě zářej, zbytek chodníku je ve stínu. Odněkud ode zdi u řeky zaslechne holčíčí smích a mužskej hlas, tišší, jak jí říká něco, co nedokáže rozluštit, něco mužnýho a romantickýho, z čeho se ta holka začne hihňat ještě víc a položí mu ruku na hrudník a dovolí mu, aby jí šáhnul na kozy.

Maj to ale některý debžoti štěstí. On nikdy.

„Skupinka pěti? Na pět lidí si nikdy netroufej,“ říká Michael, když mu opatrně pokládá na obličej horkej vlhkej hadřík. Johnny bolestí ucukne.

„Ta pipina byla tak na šrot, že by si ani nevšimla, že tu kabelku nemá.“

„No jo, jenže její starej si toho všimnul. A dost rychle na to, aby ti dal po tý pěkný držtičce.“

Michael hadřík zase vyždímá a zase se k němu nakloní.

„Už dost. Bolí to jak svině.“

Michael si odfrkne. „Nebud' taková slečinka. Než se naděješ, tak ti z toho ještě naroste frnda a budeš chtít bydlet s mámou v Dublinu.“

Nic na to neřekne.

Michael hodí hadřík do dřezu a podá mu svoji plechovku carlsbergu. „Na. Napij se trochu. Můžu tě poslat ke starýmu Thomasovi, aby ti dal něco na bolest, ale pak bude každéj vědět, že tě zmlátili.“

Lokne si piva. Je teplý a nemá žádnou chuť, ale lepší než nic. Doufá, že mu stoupne do hlavy a zmírní bolest.

„Táta se na to bude vyptávat, až přijde domů, je ti to jasný.“ Michael ukáže na jeho monokl.

„Prostě mu řeknu, že jsem se zas porval.“

„S kým?“

Pokrčí rameny. „Co já vím.“

Michael zase nasadí ten svůj kazatelskej tón. „Ne s fouňama. S těma si nic začínat nechcem. A víš, že mezi sebou se nervem.“ Kristepane, někdy je horší než sám papež.

„No jo. Tak jsem se porval s nějakějma turistama.“

„To už je lepší. Ale víš, co na to řekne: ‚Když se s někým serveš, tak bys měl monokly rozdávat, a ne je dostávat.‘“ Michael dobře napodobuje, jak se tátovi opilecky plete jazyk a jak srandovně mává rukama, a on se tomu musí zasmát. A zase mu z toho vybuchne bolest v levým oku.

Cukne sebou a položí carlsberg na stůl. „Tak to se mám asi ještě v čem zlepšovat.“

Michael se zakření. „Jo, to si teda piš.“

Johnny vstane a přejde k oknu karavanu, vyhlídne před malou čtvercovou tabulku do noci. Nic kromě hučení větru. Na silnici nejsou žádný auta.

„Hej, myslíš, že bych se měl bát policajtů?“

Michael chvíli uvažuje a pak pokrčí ramenama. „Fízlů? Né.“

„Fakticky?“

„Nic jsi jim přece nevzal, ne? A byli zrovna chlastat. Nebudou se to obtěžovat nahlásit. Proč si kazit hezkej večer?“

Johnny se rozesměje.

„Čemu se směješ?“ zeptá se Michael.

„Tyhle pracháči. Je to s nima moc lehký. Hádám, že jsem jim tu noc dokonce ještě opepřil. Jenom si představ, jak lehký pro ně dneska díky mně bude ošukat ty svý slečinky, když jsou takový velký hrdinové. Měli by mi za takovou předeheru ještě kurva zaplatit.“

Oba dva se rozchechtaj.

„Až budou platit kočovníkovi za to, že je okrad, tak budem všichni za vodou,“ řekne Michael.

„Na to se napiju.“ Pozvedne plechovku carlsbergu, přiloží si ji ke rtům, ale je prázdná. Do pusy mu pomalu nateče pěna, která chutná jako kus plechu.

Dál má zavřený oči, plechovku si pořád drží u rtů a spolkně pěnu. A přitom si myslí: Mallorca... no tam je to ale krásný.

Venku hvízdá v obložení karavanu vítr.

Za rok je v Dublinu.

První holka, co má, je hubená hnědovláska, na kterou natrefí, když se toulá domů po narozeninový oslavě. Je mu čtrnáct a s holkama se líbá už roky. Hádá, že je jí asi stejně jako jemu. Bude to usedlice odněkud ze sídliště v západním Dublinu. Není moc pozdě, je letní podvečer a ona jde po ulici sama.

Uvidí ty její dlouhý vlasy a tenký nohy, ruce vražený do kapes bundy. Z dálky nepozná, jestli je hezká, ale na tom ani nesejde. Je to prostě holka, na který se potrénuje. Vyzkouší všechny ty zaručený triky, co mu poradili kluci.